

nega spomenika. Izdaja sama ustreza vsem zahtevam najstrožje kritike, pod črto so dodane varijante iz drugih staroslovenskih spomenikov, v kolikor so sploh znane ali pristopne, tudi grški tekst se nahaja tam, in praznino v samem glag. cloz. je izdajatelj zamašil s tekstom iz homil. Mihanovičevega. Za tekstom je dodan vesten slovar, v katerem so pri vsaki besedi zabeležena vsa mesta in iz grškega originala dodani pomeni. Vondrákova izdaja ni morda samo nov revidiran natisek Kopitarjeve; Kopitarjevega uvoda ni v nji, nadomestil ga je izdajatelj z obširno vsestransko oceno spomenika v jezikovnem in paleografskem oziru. Iz te preiskave, katera obseza prvih 43 str., moremo do dobra spoznati, koliko je napredovala v podobnih vprašanih slavistika v zadnjih petdesetih letih. Najvažnejše je seveda ono poglavje, kjer V. korenito razpravlja o provenijenci spomenika in pojasnjuje razmerje med njim in ostalimi tako imenovanimi panonskimi spomeniki. Tudi jaz sem istodobno nekoliko pojasnil isto stvar v svoji razpravi „Zur Würdigung des Altslovenischen“ v „Archivu“ XV. in v svojem bolgarskem spisu „Několko bělěžki vvrhu staroslov. pametnici“. Strinjava se v vseh važnejših točkah, samo da je V. o tem razpravjal mnogo natančneje in obširneje. Dognal je, kar sem omenil tudi že jaz, da je glag. cloz. potekel iz originala, v katerem je že precèj sledu novejši ali bolgarski redakciji, kar se seosebno dobro dá opaziti pri evangelijskih citatih, v katerih je po nekod že revidiran prevod. To pričajo tudi oni primeri, v katerih se zamenjujejo glasovi *u* in *o*, *e* in *i*, seosebno pa *ǣ* in *ǫ*, ker je to bolgarsko jezikovno svojstvo. Spomenik sam pa je pisan nekje na hrvaških tleh, ker čitamo v njem nekolikokrat *u* za *ǫ*. Sicer stoji res tudi, toda v manjšem številu *o* za *ǫ*, in zato je svoje dni mislil Miklosich, da je glagol. cloz. nastal med nami, toda ti primeri so samo pisne pomote, pisec je pozabil napisati drugo polovico glagolske črke, in prva polovica glagolskega *ǫ* pa je ravno *o*. Nasprotno pa primeri *z u* za *ǫ* ne morejo biti take pomote. Sosebno važno je to radi tega, ker sedaj vemo, da je novejša redakcija prodrla iz Bolgarske in Macedonije že v X. stoletji, zakaj takrat je bil pisan original sedanjega glag. cloz., celo v pokrajine, kjer je nastal naš spomenik, da je tedaj že v tako stari dōbi bila nekaka vez med bolgarsko-macedonsko in hrvaško glagolsko pismenostjo. Seveda, kako daleč na sever je sezala ta vez, to se na jedini podlagi glag. cloz. ne dá določiti, ker ne vemo, baš v katerih hrvaških pokrajinah (doli nekje v Primorji ali v Bosni), je pisan ta dragoceni spomenik. Vondrák celo misli, da so latinske črke *Z. M.*, ki se čitajo kot inicijali v nekaterih glagolskih spomenikih, pisanih na bolgarsko-macedonskih tleh, vzete iz hrvaške glagolice. V tem mu moram nasprotovati, zakaj v glagolskih spomenikih, pisanih na hrvaški zemlji, ni najti pred XII. stoletjem teh črk, (razven v napisu v Baški) na jugu pa se nahajajo že v XI. stoletji, v samem glag. cloz. jih tudi ni, in kar je seosebno važno, vrbniški (Grškovičev) glagolski odlomek, katerega je ravnokar izdal Jagić, ne pozná teh črk. Prav lepo nam je razložil pisatelj tudi palaeografske posebnosti spomenikove, toda o teh ne morem tukaj govoriti, opozarjam samo na svojo oceno v „Archivu“ 588–594 in priporočam vsem onim to novo izdajo (češke akademije), kateri se zanimljejo za staroslovenske studije.

V. Oblak.

Narodopisna razstava v Pragi. Čehi delajo velike priprave za narodopisno razstavo v Pragi, ki se otvori prihodnjega leta. Ustanovilo se je tudi posebno društvo, čegar namen je prirejanje narodopisnih razstav; to društvo ima več podrejenih odborov. Deželni zbor češki je dovolil namerjani razstavi 60.000 gld. podpore.

•Češka svatba«. Skladatelj *K. Bendl* je dovršil nov češki balet v desetih slikah, za katerega je uporabil največ motive národnih pesmij in iger, ki se pojó in igrajo pri čeških svatovščinah.

Razstava slikarskih in kiparskih del. Književno-umetniška zajednica v Belem Gradu je ukrenila leta 1895. prirediti razstavo lepih umetnostij, ki bode obsezala dva

oddelka; v prvem se razstavijo znamenita dela srbskih slikarjev in kiparjev od XVIII. veka do današnjih dni, v drugem pa dela jugoslovanskih umetnikov sploh.

Ruski kipar M. M. Antokolskij, po jednoglasni sodbi vseh veščakov največji živeči mojster, bil je na berlinski umetniški razstavi za dva velika kipa (Peter Véliki in Kristus pred sodbo ljudstva) odlikovan s prvim darilom, véliko zlato svetinjo. Antokolskij si je že leta 1870. pridobil svetovno ime z orjaškim kipom Ivana Groznega.

Mednarodna umetniška razstava na Dunaji se je otvorila dné 6. sušca. Vsega skupaj je izloženo na nji okolo 1300 slik in kipov iz vseh evropskih deželá, nekaj tudi iz Amerike.

Največja knjiga na svetu. Vlada severoamerikanskih Združenih držav izdaja že 22 let „Zgodovino secesijske vojske“. Zgodovina bode obsezala 120 zvezkov v osmerki, izmed katerih jih je doslej 89 natisnjenih. Vsak zvezek je debel 7'5 cm, ima 1000 strani in veljá vlado 2000 dolarjev. Delo se tiska v 11.000 izvodih in je namenjeno arhivom. Cena celotni zgodovini je do 3000 gld.

O Prešérnu čitamo v knjigi „Neues illustriertes Ehrenbuch, herausgegeben von Teuffenbach“ kratek, simpatiški pisan životopis iz peresa nekovega Gröberja. Med drugimi životopisi sta tudi Vegov in Čehovinov. — V dvorni tiskarni na Dunaji so izšle kot ponatisek iz knjige penzijskega društva nekatere pesmi Prešérnove v nemškem jeziku. Mi jih nismo prejeli. — Zagrebška „Prosvjeta“ je prinesla v 5. številki Prešérnovo „Izgubljeno vero“ v slobodnem prevodu Sabičevem

Listnica. F. S—r (»Slavček«, »Deklic«, »Onstran morja«): Za sedaj pač še niste, da rabimo Vaše besede, »za na polje poezije« in tudi še dolgo ne bode.

»Slišal sem kosa pet',

Čarobno doni,

Zraven pa slavček

Prav milo brenči.«

Človek bi Vam nekaj rekel, ali molčimo rajši da ne bode zamere! —

Ljubogoj (»Začetek ljubezni«). Namesto vse pesmi postavimo semkaj samó stike: nabra — nasmijala; godí — topi; bilo — ljubilo; objela — prijala; oživi — kri; vzvrela — vnela. Ti stiki imajo prvič to dobroto, da so kaj lahki, drugič pa tuli to, da jih lahko spopolni vsakdo, kdor je količkaj slišal o cveticah in poljubih. — O. Z. in X.: Izmed poslanih pesmij bi se dale uporabiti za silo samó nekatere, vendar pa bi bilo tudi tem treba tako korenitih poprav, da se jih res ne utegnemo lotiti. — Erazem. Vam odgovorimo o priliki pismeno — J. T. v R. Povest smo prejeli; hvala. Kadar jo prečitamo, poročimo Vam svoje mnenje pismeno. — J. F. v K. Rokopisa obeh dramatiških del sta Vam na razpolaganje; naš list ne more priobčiti ni jednega ni drugega. — Slavkov. V tem oziru Vam ne moremo ustreči. Poskusite svojo srečo kje drugje.

„Ljubljanski Zvon“

izhaja po 4 pole obsežen v veliki osmerki po jeden pot na mesec v zvezkih ter stoji vse leto 4 gld. 60 kr., pol leta 2 gld. 30., četrt leta 1 gld. 15 kr.

Za vse neavstrijske dežele po 5 gld. 60 kr. na leto.

Posamezni zvezki se dobivajo po 40 kr.

Izdajatelj **Janko Kersnik**. — Odgovorni urednik **dr. Ivan Tavčar**.

Upravništvo »Národna Tiskarna« Kongresni trg št. 12. v Ljubljani.

Tiska »Národna Tiskarna« v Ljubljani.